

στός τῶν ἡδονῶν μὲ σεβασμὸ καὶ πάλε στένω μπρὸς
στο πρῶτο ἅγιο εἶδωλό μου. Ὁ ἄνθρωπος τῶν τε-
λευταίων χρόνων, ὁ ἄνθρωπος τῆς ὕλης, θὰ σοῦλεγε
πῶς μέσ' στὴν ἀγκαλιά του θὰ γνώριζες τὴν εὐ-
τυχία καὶ τὸ γιατρικὸ τοῦ πόνου σου, μὰ ὁ παλιὸς
ἄνθρωπος, ποῦ ἡ θεὰ σου μέσα μου ζύπνησε, ὁ ποιη-
τῆς κι ὄνειροπλέχτης, δὲ θέλει μὲ τὰ χέρια του νὰ
κομματιάσει τὸ εἶδωλο ποῦ ξαναβροῦκε, καὶ σοῦ
προσφέρει ἀμόλυκτο θυμίαμα τὴν πρώτη του λα-
τρεία.

Στὰ λόγια μου αὐτὰ ἀχτινοβόλησε τὸ πρόσωπο
τῆς Ρίτας. Τ' ἀχτινοβόλημά της αὐτὸ εἶναι σημάδι
εὐτυχίας, σκέφτονταν ὁ ἄνθρωπος ὁ πρῶτος προσπα-
θώντας τὸ σατανικὸ νὰ πνίξει γέλοιο τοῦ καινούρ-
γιου ἀνθρώπου ἐνοιώσα· ξάφνου τὰ ζεστά της Ρί-
τας χεῖλια στὰ δάχτυλά μου πάνω. Ἀνατρίχιασα...

— Τί κάνεις, Ρίτα;

— Ἄσε με, Τόνη. Εὐχαριστῶ. Ἀπόψε εἶναι σὰν
καὶ χτές, κι ἀρχίζει μέσα μου ἡ νεκρανάστασις.

— Ἐ σεῖς, τελειώσατε;

Εἶχαμε ξεχάσει τὸ Γιώργο καὶ τὴ φιληνάδα
του. Σηκωθήκαμε, πήγαμε κοντὰ τους.

— Πάμε, παιδιά.

— Πό με.

— Ἐρχεσαι μαζί μας, Τόνη;

— Ὁχι· εὐχαριστῶ. Περιμένω φίλους μὲ τὸ
καίκι.

— Καληνύχτα τὸ λοιπόν.

— Καληνύχτα σας.

Πήρανε τὸ δρόμο τοῦ ἁγίου Γιώργη. Γύρισα πὲ
δύο λεφτὰ καὶ τὴν ἐβλεπα ἀγνή νὰ φεύγει, μέσα
στὸ μαγεμένο φῶς.

Ἀπόψε εἶναι σὰν καὶ χτές, μὰ αὔριο; Ἄδικο
θᾶναι ἡ φτωχιά νὰ μὴ γνωρίσει τῆς ζωῆς τὸ πιὸ
γλυκὸ τὸ χόρισμα, καὶ λούλουδο, νὰ μαραθεῖ χωρὶς
τὴν πιὸ μεθυστικὰ της μυρωδιά νὰ ρίξει. Γιατὶ
ὑπόκειες φανταστικῆς, κι ἀπ' τὸν ἀνθρώπινο ἐγωϊ-
σμὸ πλασμένοι νόμοι, τ' ἀριστοῦργημα τῆς μάνας
μας τῆς φύσης νὰ χαλνοῦν;

Ψέμα ἡ ἀνθρώπινη σοφία, ἀφοῦ ποτὲς νὰ κυ-
ριέψει δὲν κατάφερε τὸ κάστρο ποῦ οἱ αἰστησες γύ-
ρω μας στήνουνε, κι ἀφοῦ τὸ μικροσκοπικὸ μυαλό
σταματᾷ ἀπότομα στὰ σύνορα τῆς φύσης, ἔπρεπε, τίς
χίμαρες ἀφίνοντας καὶ τίς ὀπτασίες, τὴ γήινη τὴν
εὐτυχία νὰ γυρεύει καὶ τὴ φυσικὰ των ἁρμονία.

Αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος τῶν τελευταίω χρόνω σκέ-
φτονταν, μὰ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ πρῶτου ἀνθρώπου
ἀκούστηκε :

— Ἄσε με στὸ βασιλεῖό μου ὀλομόναχος νὰ βασι-
λέψω. Τὸ πρῶτο τῶνειρο, ὄνειρο γλυκὸ πάντα ἄς
μένει, καὶ τ' ἀχτινοβόλο τὸ στεφάνι ἄς μὴ πῆσει
ἀπ' τὴ μοναχικὰ ἅγια εἰκόνα στῆς ψυχῆς μου τὸ
εἰκονοστάσι.

Μὲ τέτοιες σκέψεις ξαπλώθηκα στὰ χαλίκια. Τὰ
μάτια μου πῆραν τ' ἀκρογιάλι, κι ἄρχισαν νὰ γλυ-
στροῦνε στοῦ ἀσκητῆ πάνω τὰ τσάμια.

Ἐκεῖ ὁ πρῶτος ἀσκητῆς, τοῦ χορταγμοῦ τὴν ἀηδία
πρὶν νὰ δοκιμάσει ἐκρυψε τὴ φλόγα τῆς καρδιάς
του, τὴν ἀσβεστὴ τὴ δίψα του. Γονατιστὸς στὶς
ἅγιες τίς εἰκόνας μπρὸς, ζητοῦσε νὰ τοῦ λύσσουν τὸ
πρόβλημα τὸ ἄλυτο καὶ τοῦ σκληροῦ τοῦ πόνου τὴν
αἰτία. Ἐνα πρῶτὸ στὸ δάσος μέσα πεθαμμένο τονὲ
βρήκανε· μ' ἀνάπαψη οὔτε στοῦ ὕπνου τοῦ ἀτέλειω-
του τὴν ἀγκαλιά δὲ βρῆκε, κ' ἔμεινε τὸ δάσος
στοιχειωμένο.

Σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια μου στὴν κορυφὴ ἀνέβηκαν
τοῦ βράχου, καὶ ξάφνου ξανοίξαν, κεῖ πάνω, τὴ
μαύρη σιλουέττα τοῦ ἐρημίτη. Πάγωσε τὸ αἷμα

μου γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ ζωντανὸς ἄραγε νᾶταν ἡ
ὁ πεθαμμένος ποῦ ξανάρτε γυρεύοντας στὴ γῆ πάνω
τίς γήινες τῆς ἀγάπης του ὁμορφίες; Ὁ ζωντανὸς
ὁ ἀσκητῆς ποῦ γυρεύει τοῦ παραδείσου τὴν εἰκόνα
στὴν ἀσημένια τὴ νυχτιὰ, ἡ ὁ πεθαμμένος πᾶφνε
πίσω τὸν κόσμο τὸν πνευματικὸ ὅπου ζητοῦσε μάταια
τῆς ἀγάπης του τὰ ὕλικά σφιχταγκαλιάσματα;

Σὲ λίγο σβύστηκε ἡ σιλουέττα καὶ τότε κατέ-
βηκαν τὰ μάτια μου στὰ νερά, ποῦ λαμποκοποῦσαν
κι ἀστραφταν· κουβαλώντας τὴ δανεισμένη λάψη
τους μακρὰ, πέρα κεῖ, ὅπου σὲ λίγο θὰ κλείνανε
στὶς δροσερὲς τους ἀγκαλιές τὴν ἀσημένια τὴ θεὰ,
ποῦ τώρα ἄρχισε νὰ τρέχει στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλά-
τια.

Φωνὲς ἀκούστηκαν μέσ' στὸ λιμάνι καὶ τότε
πρωτάκουσα τὸν ἦχο τοῦ κουπιοῦ.

— Τό-νη, Τό-νη. Γνώρισα τῆς Νίνας τὴ φωνή,
σηκώθηκα πῆγα νὰ φωνάξω μὰ κόμπιασα καὶ βου-
βὰ τραβήξα κατὰ τὴ σκάλα, ὅπου τώρα σίμωσε
τὸ καίκι.

Calcutta 9) 10) 05

KRISHNA

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὸν ἀκριδὸ μου φίλο

Σπύρο Μ. Θεοτόκη

Πές μου κόρη μου, ὠραία μου, πότε
Θὰ εὐτυχήση καὶ πάλε ἡ ζωὴ μου,
Θὲ νὰ σμιξοῦν γλυκὰ ὅπως τότε
Ἡ πνοὴ σου μαζί κ' ἡ πνοὴ μου;

Ἄχ θυμοῦμαι τὰ βράδνα ἐκεῖνα,
Τοῦ Μαγιοῦ τὰ δροσάτα νυκτέρια,
Ποῦ κεῖ μένανε πέρα στὰ κρίνα
Ὡς ποῦ ἐδιωχνε ἡ αὐγούλα τ' ἀστέρια.

Πόσα λόγια θεορὰ τῆς καρδιάς σου
Μὲ γλυκόλαλα μ' ἔλεγες χεῖλη
Καὶ ἡ λάμψη αὐτὴ τῆς χαρᾶς σου
Ἄγνὸ δάκρυ στὰ μάγουλα ἐκύλει.

Μ' ἀγαποῦσες ὦ ποιά εὐτυχία!
Μὲ κρατοῦσες σφιχτὰ εἰς τὰ στήθη,
Μὲ φιλοῦσες κ' ἀγάπη οὐρανία
Στῆς ψυχῆς μου τὰ βάρη ἐχούθη.

Πιὰ δὲ ρίχνει στὴ μαύρη καρδιά μου
Ἡ ματιά σου ὀλόφωτη ἀχτίδα·
Τρέχει, φεύγει μ' ἐσένα μακρὰ μου
Ἡ γλυκειὰ τῆς ἀγάπης ἐλπίδα.

Σκληρὴ, τώρα τὸ νοῦ βασανίζω
Νὰ ξανοίξω σ' ἐσένα τί φταίω,
Μὰ δὲ βρῶσκω τὸ λάθος, κ' ἀρχίζω
Ἄπ' τὴ θλίψη, μὲ πόνου νὰ κλαίω.

Ἄν τὰ στήθη σου ἔχουν σβυμένα
Ὅσα εἶπα γιὰ σένα τραγούδια,
Μάσε τόσα στοὺς κήπους γιὰ μένα
Στὸ νεκρὸν μου νὰ ρίξῃς λουλούδια.

Κέρκυρα — Ποταμὸς
Νῆρος 1905.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΥΛΗΣ

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῆς «Ζυγαριᾶς» τῆς Μόσχας
ὁ συνεργάτης μας κ. Μιχ. Λυκιαρδόπουλος μιλώντας γιὰ
τὰ «Ρούσικα Διηγήματα» (τόμ. Β') τῆς Βιβλιοθήκης Μι-
ραζελῆ, γράφει τὰκόλουθα:

Στὴν Ἀθήνα βγήκε ὁ Β' τόμος τῆς σειρᾶς ἀπὸ
τὰ Ρούσικα διηγήματα, τὰ μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν
κ. Λέφα. Στὸν τόμο αὐτὸ βρίσκονται ἔργα τοῦ
Γκόγκολ (οἱ ἀκτμηματῆς τοῦ παλαιοῦ αἰῶνα), ὁ
«Μανδύας», διηγήμα «περὶ τοῦ πῶς ἐμάλλωσεν ὁ Ἰβάν
Ἰβάνιτς μὲ τὸν Ἰβάν Νικηφόροβιτς, «Τὸ σημειωμα-
τάριον τοῦ τρελλοῦ», τοῦ Λέριμοντωφ («Τάρμα»
«ὁ μοιρολάτρης» «Ἀσίη-Κυρίπ», οἱ «τρὲς ροϊνι-
κες»), τοῦ Τουργκένιεφ («Μουμου», «Στούκ...
Στούκ...Στούκ...», Ποιήματα «ἐν λόγῳ πεζῶ — !!! —») καὶ τοῦ Λεσκώβ (τὸ «περιδέραιον τῶν Μαργαριτῶν»
καὶ αἱ αὐτοσχεδίασταί). Ἄν κρίνομε ἀπὸ τὸν
πρόλογο τοῦ βιβλίου, φαίνεται πῶς ὁ μεταφραστῆς
θῆλπε νὰ γνωρίσει τοὺς ἀναγνώστες του μὲ καθένα
ἀπὸ τοὺς τέσσαρες αὐτοῦς συγγραφιάδες, ποῦ εἶναι πιὸ
πολὺ γνωστοὶ στὴν Ἑλλάδα, αὐτὰ ὅμως ποῦ μετά-
φρασε δὲν εἶναι καὶ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἔργα τοῦ
καθενὸς ἀπ' αὐτούς. Μὰ καὶ τοὺς συγγραφιάδες δὲν
τοὺς διάλεξε μὲ προσοχή, γιατί' ἐσχάστηκε ἕνας γί-
γαντας τῆς Ρούσικης φιλολογίας, ὁ Δοστογιέφσκι,
καὶ στὴ θέση τοῦ βάλθηκε ὁ Λεσκώβ, συγγραφεὺς δεύ-
τερης σειρᾶς.

Ὅσο γιὰ τὴ μετάφραση μπορούμε νὰ πούμε πῶς
ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα κι ὅλα τὰ ψεγάδια τῆς
μεταφραστικῆς τέχνης τοῦ κ. Λέφα· ὅσο ἀπὸ τὴ
μιὰ μεριά εἶναι πιστὴ στὸ πρωτότυπο, καμωμένη
μ' ἐπιμέλεια καὶ μὲ γνώση, τόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ριά δὲν ἐκπληρώνει τὸν κύριον σκοπὸ τοῦ βιβλίου—
νὰ μπουρνεύσῃ δηλ. νὰ τὸ μεταχειριστοῦνε καὶ νὰ ὠφε-
ληθοῦνε ἀπ' αὐτό. — Μεταφρασμένα τὰ διηγήματα
στὴ νεκρῇ, ψεύτικη καθαρεύουσα, στὴν καρρικατοῦρα
τῆς ἀρχαίας γλώσσας, ποῦ νὰν τὴ μεταχειρίζεται κη-
νεὶς σήμερα στὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιστα στὴ φιλολογίᾳ,
εἶναι ἀναχρονισμὸς, μεταφρασμένα λοιπὸν τὰ Ρούσ-
ικα διηγήματα στὴν ψεύτικη αὐτὴ γλώσσα, εἶναι
ζήτημα ἂ θὰν μπορέσουνε ὅλοι νὰν τὰ διαβάσουν,
καὶ μάλιστα οἱ μεγάλοι λαϊκοὶ κύκλοι. Ὁ κ. Λέφας
ἂν καὶ πάσκιε μ' ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ θάψει τίς
ζωντανὲς σκέψεις κ' ἰδέες· σὲ νεκρὲς φόρμες, δὲν τὰ
κατάφερε παντοῦ, γι' αὐτὸ κι ἀναγκάστηκε ποῦ καὶ
ποῦ (στὸ διηγήμα λ. γ. «περὶ τοῦ πῶς ἐμάλλωσεν ὁ
Ἰβάν Ἰβάνοβιτς κτλ.» στὸ «Σημειωματάριον τοῦ
Τρελλοῦ», στὶς «τρὲς ροϊνικῆς») νὰ μεταχειριστοῦν
τὴ «χουδαία» δημοτικὴ, τὴν ἀληθινὴ γλώσσα τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἂν κ' ἐδῶ ἀκόμα δὲν μπόρεσε νὰ
μὴν κρατηθεῖ καὶ νὰ μὴν προσπαθήσει νὰ ἀξιογευγι-
σει τὴ ζωντανὴ γλώσσα ντύνοντάς τηνε μὲ ψευτο-
αττικὰ κουρέλια. Κι ἄδύνατο νὰ μπουρέσει ὁ Ρωμῆς
ἀναγνώστης, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀρχαιολογικὴ
μούχλα, νὰ καταλάβει τὰ ἀπλά, ὀλοζώντανα, ἐξοχα
πεζὰ ποιήματα τοῦ Τουργκένιεφ! Καὶ μάλιστα ἂν
εὐτύχῃ νὰ διαβάσει τὰ ἴδια αὐτὰ πεζὰ ποιήματα
μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Ἀγαθοκλῆ Κωνσταντινίδη
ἢ τὴ μετάφραση ἀπὸ τὰ «Σημειώματα ἐνὸς κυνηγοῦ»
ποῦ δημοσιεύει κάπου κάπου ὁ «Νουμάς»

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ